

O MENCINEIRO DE LARÍN

O meu amigo Paco Arrizado láñez —e que o sexa por moitos anos— contounme, non hai moito tempo, a vida, milagres, sucesos, curacións, prodixos, métodos e xeitos curación do Menciñeiro de Larín, que non hai moito saíu das illas —como se decía na miña infancia e mocidade— dos kornás provinciales —e cecáis provincianos— editados en Galicia e de algunha revista sensacionalista que se edita en Hespalia e que circula por todo o ámbito do chamado territorio nacional. Refírome craro está, pois non son tolo, a unñeiro e non como A NOSA TERRA que só dá información veraz, ideas e clarificación ideolóxica, verbo de nós mesmos.

Larín está ó pé de Céltigos, na bisbarra de Sarria e na provincia de Lugo. Céltigos é coñecido e aínda famoso polas súas augas medicinas, que van ser reguladas pola chamada «Xunta de Galicia» —véxase o artigo 148-10.º da Constitución Española pra que digan—, polo apeadeiro de ferrocarril na liña «La Coruña-Palencia» e

polo Señor Menciñeiro de Larín, ó que acuden doentes de toda Galicia, Portugal, do Principado de Asturias, do Reino de León e por suposto emigrantes galegos que andan por todo o mundo e maiormente polos países do Mercado Común Europeo, no que quere entrar o goberno do señor Suárez, que está en Madrid, e no que os nosos emigrantes entraron e saíro e voltaron entrar e así sucesivamente hai moitos anos pra desgracia deles e de Galicia.

A terra de Céltigos, sulcada e regada por varios ríos e regadeiros, como unha canteira agarimada polo brís de maio, chea de potentes, fermosos e canteiros carballos, téñ unha paisaxe sobria e case me s-trevera a escribir que masculina. E que as feministas me perdoen. Larín é un elemento máis desta paisaxe que describimos xa sumariamente. E tamén o seu Señor Menciñeiro, que cecáis sin él sabelo nin decatara, téñ facultade curadoras que téñan os nosos devanceiros, as celtas que lle deron nome ó pobo de Céltigos. O meu comunicante, conversante e

amigo Paquiño Arrizado non me soupo devesar este misterio dun xeito competente. Anda que, ó falarlle do Señor Menciñeiro de Larín, os seus ollos facíanse máis expresivos e brillantes. Brillo que por outra banda —a miña compañeira e a de Paco Arrizado, que por certo é monfortina e chámase Elena Mosquera son testigos— podía ser provocado polo viño de Amandi —viño novo da colleita deste ano— que nos servía a señora Xosefa, a do «Bar Xardín» que é unha señora moi atenta, moi fina e moi boa cocheira. Vós ben vos decatades do que pasa nestes casos solemnes e transcendentales. E dexémosnos xa de metafísicas.

Pois si ou polo non hai que ir a Larín no intre en que sexa preciso tomar consulta. Segun nos enséña Castelao, a consulta de médico é menos grave que a consulta de abogado. Como diría tamén Castelao, un menciñeiro non téñ licencia oficial pra matar. E un médico, sí. Un cavila, seguindo a doutrina do esgreivo rianxeiro, que a consulta do menciñeiro é menos grave que a do médico. O señor Menciñeiro de Larín

polo que sei, e polo que Paco Arrizado me informou é unha especie de inspirado. Téñ unha grande e profunda fe. Non lle quere mal a ningún a non ser ós donos dunha taberna. E seica que esa foi a cuestión pola que denunciaron ó curador. Polo menos esa é a historia que se conta e que corre polas linguas do mundo.

O Señor Menciñeiro de Larín non receta cousa ningunha. Escolta ó doente con moita calma e paciencia. Despóis deixao soio por unhas intres. Logo volta a xunto do paciente e diagnostica:

—Tí téñ unha varicela no fídago.

—Ou:

—O que che pasa a tí é que téñ unha alerxia no sangue.

—Ou o diagnóstico que sexa E si receta algo ó cama. E nada máis. Os doentes vanlle facendo visitas e o curador valles dando parte, moi puntualmente, de como vai evoluindo a doenza. E así deixa que os cura. Non cobra estipendio nin honorarios pola consulta. Somentes a vontade. Conta que fixo milagres. E que unha panadeira de Monforte de Lemos,

é que curou de que non sei que mal, polo visto, mándalle pan pra todo o ano. E de cando en vez unha empanada, que neste forno monfortino salen moi ben cocidinas e sabedoras. Esta señora panadeira, no ano que correunos e que xa téñ pouco que correr, non sei si podería agasallar ó seu curador cunha empanada de papuxas, que téñen sona, e ben cumprida en toda esta tribu e nas do arredor. Este ano non viñeron papuxas. E as poucas que se pillaron pagaronse a disparate.

O Señor Menciñeiro de Larín é un home pequenote, máis bo grosso, humilde, moi cumpridor dos seus deberes relixiosos, moi llano él e moi político falando, aínda que ó parecer é de poucas palabras. Cando fala faíno dun xeito repousado. Semella un labrego calquera. Un home do común como si dixéramos. Ó ollalo e falar con él, ningún podería sospeitar que o Señor Menciñeiro de Larín é un home de tanta sábercia e tan curador él. Moitas veces os homes, as cousas e os feitos non son ó que parecen.